

233 21. Nov. 1888: 2. Beh. af Lovf. om forandr. Affatt. af Straffel. §§ 184 og 185.

234

Sagttageren, saaledes at de, som forarges, eller de, hvis Blufærdighed kræntes, ikke kunne undgaa det, medens det er paa mere middelbar Maade, at Forargelsen kommer ved de utugtige Skrifter; men der kommer dog et naturligere Forhold frem mellem Bestemmelserne, end det, der er nu, thi der er nu et altfor stort Spring, et Spring, som jeg ikke tror er saa stort i nogen fremmed Lovgivning, mellem de to Paragrafers Straffebestemmelser, og det bør undgaaes. Det er Realiteten af Forandringerne i denne Paragraf. Jeg har med Hensyn til den formelle Affattelse, som Udvalget har foreslaaet, for saa vidt den afviger fra Regjeringsforslaget, kun endnu at bemærke, at der med Hensyn til den videre Udbredelse af Skrifter er tilføjet udtrykkelig, at Bestemmelsen kommer til Anvendelse, naar Skrifternes Indhold er eller burde være den paaagjældende Udbreder bekendt. Det forudsættes i de Bemærkninger, hvoraf Lovforslaget er ledsaget, at det kan fordres af den paaagjældende, at Indholdet skal være ham bekendt. Udvalget er ogsaa enigt i, at det, i det Mindste i Regelen, bør være saaledes, og at derfor Bestemmelsen, med Rette faar den Udstrækning, at den gjælder baade for det Tilfælde, at Vedkommende kjender, og for det, at han burde kjende Indholdet; men der indeholdes dog tillige i Udvalgets udtrykkelige Optagelse af en Bestemmelse derom en Forudrætning om, at der kan være Tilfælde, hvor det er uundskyldeligt, at han ikke kjender Indholdet, og hvor han saa ikke skal rammes. — Der er endelig endnu et Punkt i Paragrafen, men som ikke behøver nærmere Forklaring, nemlig at ikke blot Skrifter, men Tale under lignende Forhold er medtaget.

Saa er der imidlertid i Regjeringsforslaget foruden de Bestemmelser, jeg nu har omtalt, tillige en Bestemmelse, som er rettet paa Straf for Handlinger, der befordre eller opfordre til i Kjønnsforholdet usædelige Handlinger. Udvalget erkjender, at det er rigtigt at medtage den, og at der ogsaa her er en Mangel i den nuværende Lovgivning, paa et Punkt, hvor Principet i Lovgivningen er klart, og hvor der næppe heller i den almindelige Opfattelse, saaledes som den lægger sig for Dagen i Lovgivingerne alle Vegne, er Tvivl om, at

Forholdet falder ind under retlig Straf. Men Udvalget har ikke troet, at denne Bestemmelse havde sin rette Plads i § 184, men at det Synspunkt, hvorfra et saadant Forhold er strafbart, stiller det i naturlig Forbindelse med en anden Paragraf i Straffeloven, som netop handler om visse meget graverende Befordringer af eller Opfordringer til Usædelighed, nemlig den Paragraf, som fører Nr. 182 i Straffeloven; den er mere omfattende, men dens Hovedbestemmelse og første Bestemmelse er rettet paa at ramme Kufferi, et Forhold, der fordi det indeholder et Forsørelsesmoment og andre graverende Omstændigheder betragtes som en vis særlig graverende Opfordring til og Befordring af Usædelighed. Det er naturligt, at der til den Bestemmelse, som handler om disse særlige Befordringer af Usædelighed, naar man først bliver opmærksom paa, at det er en Mangel, at der ingen Bestemmelser er for de mindre graverende Forhold af samme Art, knyttes som andet Stykke en Bestemmelse om, at Opfordringer til og Befordringer af Usædeligheden, som vel ere mindre brødefulde, men dog stadig af brødefuld Karakter, straffes. Det er derfor, at Udvalget, for at stille denne Del af Regjeringens Forslag til § 184 paa sin rette Plads, foreslaar, at den flyttes herhen, hvor den faar sin naturlige Plads, nemlig som et andet Stykke til § 182, indeholdende en mindre Straf for et Forhold, der er mindre graverende, men igrigt har samme Karakter som det, Paragrafens første Stykke omhandler, det, der kjendetegnes ved Udtrykket „Kufferi“. — Det er Forklaringen af den Forandring, som Udvalget har foretaget; den er som sagt væsentlig af formel Natur. — Jeg skal dog bemærke, at denne Flytning af Bestemmelsen fra Straffelovens § 184, hvor den efter Forslagets § 1 skulde være, til Straffelovens § 182, har en vis Forandring af Realiteten til Følge, som vi dog finde fuldt naturligt. Det er nemlig den, at saadanne Befordringer af Usædelighed, Salg og hvad der nu kunde tænkes, og hvad der forekommer, ikke blot skulle straffes, forsaavidt de rettes til Offentligheden i Almindelighed eller til en større Kreds, men at de ogsaa maa kunne rammes, naar det kun er en snæver Kreds eller en enkelt Person, der saaledes paavirktes.